

בארעא. דהאי תושבחתא איהו בשלימו, לסלקא יקרי דקדשא בריהו הוא מתתא, ולזמרא בחדוה דיחודא.

תא חזי, דוד מלכא כתב, ה' אלהי ישועתי וגו', ה' אלהי ישועתי, מתי הוא ישועתי? באותו יום שהקדמתי שבח בלילה אצלך, אז הוא ישועתי ביום.

ובא ראה, שהרי בלילה, מי שמשבח את רבונו בשבח של התורה, אז מתחזק בחזק ביום בצד הימין, שהנה חוט אחד יוצא מצד הימין, ואז נמשך עליו ומתגבר בו, ועל כן אמר ה' אלהי ישועתי יום צעקתי וגו'.

ובגין כך אמר, (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה. לא המתים, בגין דאצטריף לשבחא חי לחי. ומת לחי לא כן, שכתוב לא המתים יהללו יה, ואנחנו נברך יה, שהרי אנו חיים, ואין לנו חלק בצד המות כלל. חזקיהו אמר, (שעיה לח) חי חי הוא יודך פמוני, משום שחי מתקרב לחי. דוד המלך הוא חי, והתקרב שלו לחי העולמים, ומי שנתקרב אליו הוא חי, שכתוב ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, וכתוב ובניהו בן יהונדע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

פתח אותו היהודי אחריו ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך. וכי לא מברכים את הקדוש ברוך הוא טרם נאכל, וברי יש לנו להקדים בברך, ולסדר את השבח שלו [של רבונו] פראוי, ולברך את שמו טרם שיברך מישהו אחר בפועל, וכתוב (ויקרא ט) לא תאכלו על הדם, אסור לו לאכל טרם שיברך את רבונו, ועכשו

תא חזי, דוד מלכא כתב, ה' אלהי ישועתי וגו', ה' אלהי ישועתי, אימתי איהו ישועתי. בההוא יומא דאקדמית תושבחתא בלייליא לגבך, פדין איהו ישועתי ביממא.

ותא חזי, דהא בלייליא, מאן דמשבח למאריה פתושבחתא דאורייתא, פדין אתקף פתקיפו ביממא בסטרא דימינא. דהא חוטא חד נפקא מסטרא דימינא, וכדין אתמשך עליה ואתתקף ביה. ועל דא אמר, ה' אלהי ישועתי יום צעקתי וגו'.

ובגין כך אמר, (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה. לא המתים, בגין דאצטריף לשבחא חי לחי. ומת לחי לאו הכי, דכתיב לא המתים יהללו יה, ואנחנו נברך יה, דהא אנן חייזן ולית לן חולקא בסטרא דמותא כלל. חזקיהו אמר, (שעיה לח) חי חי הוא יודך פמוני, בגין דחי אתקרב לחי. דוד מלכא איהו חי, וקורבא דיליה לחי העולמים. ומאן דאתקריב לגביה, איהו חי. דכתיב, ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. וכתוב, (שמואל ב כ"ג) ובניהו בן יהונדע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

פתח ההוא יודאי אבתריה ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך. וכי לא מברכינן ליה לקדשא בריהו הוא עד לא ניכול, והא אית לן לאקדומי בצפרא ולסדורי שבחא דיליה (דמאריה) פדקא יאות, ולברכא בשמיה עד לא יברך לאחרא בעלמא. וכתוב (ויקרא ט) לא תאכלו על הדם, אסור ליה למיכל עד לא יברך למאריה.

כתוב ואכלת ושבעת וברכת.?
 אלא, זו הברכה של תפלת
 היחוד, וזו ברפת המזון, להראות
 כלפי דרגת האמונה שבע פראוי.
 ואז צריך לברך אותו פראוי,
 שאותה הדרגה של האמונה
 תתרוה ותתברך, ויתמלא שמחה
 מהחיים שלמעלה כמו שצריך,
 כדי לתת לנו מזונות.

שהרי קשים מזונותיו של אדם
 לפני הקדוש ברוך הוא כמו
 קריעת ים סוף, מה הטעם?
 משום שהמזון של העולם
 שלמעלה הוא, ששנינו בנים
 חיים ומזונות וכו'. ומשום כך
 קשים לפניו מזונות העולם.
 שהרי במזל תלוי הדבר שיוצאים
 ממנו מזונות וחיים ובנים.
 ומשום כך קשים לפניו המזונות
 של העולם, שהרי זה לא עומד
 ברשותו עד שהוא יתברך.

כמו כן הזווגים של העולם קשים
 לפניו, והכל משום שרקיע וילון
 אינו משמש כלום, וכל שפן
 הדברים הללו שעומדים למעלה
 במקום אחר, ועל פן צריך
 להתברך.

בא ראה, כל הזווגים של העולם
 קשים לפני הדרגה הזו, משום
 שכאשר הזווג הקדוש נמצא,
 יוצאות כל הנשמות מתוך המזל
 הזה למעלה, שהוא אותו נהר
 ששופע ויוצא. וכאשר
 ההשתוקקות נמצאת מלמטה
 למעלה, ואז פורחות הנשמות,
 ונתנות כלן זכר ונקבה יחד
 בדרגה הזו, ואחר כך הוא מפריד
 אותן, כל אחת ואחת למקומה
 פראוי לה. ואחר כך קשים לפני
 הדרגה הזו לחבר אותם
 ככראשונה, משום שאין
 מתחברים, רק באותם דרכי
 האדם, והכל תלויים למעלה.

והשתא כתיב ואכלת ושבעת וברכת.
 אלא, דא ברכתא דצלותא דיחודא, ודא
 ברכתא דמזונא. לאחזאה לגבי
 דרגא דמהימנותא, שבע פדקא יאות.
 וכדין בעי לברכא ליה פדקא יאות, דההוא
 דרגא דמהימנותא יתרוי ויתברך, ויתמלא
 חידו מחיין דלעילא כמה דאצטריו, בגין
 למהיב לן מזוני.

דהא קשין מזונא דבר נש קמי קדשא
 בריך הוא, פקריעת ים סוף. מאי
 טעמא. בגין דמזונא דעלמא דלעילא הוא,
 דתנן בגי חיי ומזוני וכו', ובגין כך קשין
 קמיה מזוני דעלמא. דהא במזלא תליא
 מילתא. דמניה נפקי מזוני וחי וכו'. ובגין
 כך קשין קמיה מזוני דעלמא, דהא לאו
 ברשותיה קיימא, עד דיתברך איהו.

בגזונא דא זיוגין דעלמא קשין קמיה,
 וכלא בגין דרקיע וילון לא משמש
 כלום. וכל שפן אלין מלין דקיימין לעילא
 באתר אחרא, ועל דא אצטריו לאתברכא.
 תא חזי, פל זווגין דעלמא קשין קמיה
 האי דרגא, בגין דכד האי זווגא
 קדישא אשתפח, פל (דף רח ע"א) נשמתין
 נפקין מגו האי מזלא לעילא, דאיהו ההוא
 נהר דנגיד ונפיק. וכד תיאובתא אשתפח
 מלרע לעילא, פדין פרחין נשמתין,
 ואתייהיבו כלהו כלילין דכר ונוקבא פחדא
 בהאי דרגא. ולבתר איהו פריש לון כל חד
 וחד לאתריה פדקא חזי ליה. ולבתר קשין
 קמי האי דרגא לחפרא לון פקדמיתא, בגין
 דלא מתחברין, בר פאינון ארחי דבר נש,
 וכלא לעילא תליין.